

Tábor Huzová 2017

Tábor nám skončil a je mou ctí se pokusit v následujících řádcích jeho průběh alespoň stručně popsat. Opět jsme se navrátili do jich tradičního tábořiště na Huzové, kde jsme strávili čtrnáct dní nabitých silnými zážitky a dojmy.

První dny jsou zpravidla méně náročné, ale i přesto nás hned zpočátku čekal našlápnutý program, tedy samozřejmě po dovlečení všeho majetku táborníků na náměstíčko, což zabralo neočekávaně mnoho času a energie. První den proběhlo zahájení etapy CTH, kterou tentokrát organizoval Lipo a Tade, v té šlo v tomto roce o zdolávání monumentálního himalájského vrcholu Nanga Parbat. Tímto motivem CTH navazuje na CRH, která se nesla v duchu horolezectví a příprav na tuto nebezpečnou expedici. Na tuto misi vyrazily dvě zápolící výpravy snažící se o prvenství ve zdolání vrcholu, které odpovídaly našim družinám a to Francouzská (Bílá růže - Prokop, Cedník, Mamut, Kozák, Kája, Slávka) a Anglická (Havrani – Štístko, Vojta, Lukáš, Vlastík, Kuba, Davča), dále se tábora zúčastnili: Šotouš, Tadeáš, Jenda, Upír, Snake, Matěj, Lipo, Já (Pája) a jako návštěvy se vystřídali Vojta, Brácha, David, Tesil a Medvěd.

Startovní etapou byl pro obě výpravy vstup do Pákistánu, kde se Nanga Parbat nachází, což se může zdát jako jednoduchý formální úkol, ale ve skutečnosti se za tímto úkonem skrývá spousta nedorozumění, dohadování, uplácení i prachsprostého prošení úředníků s mnohdy dosti zvláštními požadavky. Nakonec však všichni naši dobrodruhovité překonávají hranici a jsou tak o krok blíže k dosažení svého vytyčeného cíle.

Během celého tábora musejí horolezci v rámci CTH řešit mnoho rozličných problémů od shánění zásob a vybavení na výstup, stavby nouzového přístřešku, kdy by dle všeho francouzská výprava nepřežila noc, zranění člena výpravy s výrobou nosítek, při kterém jsme s Šotoušem zažívali velice intenzivní okamžiky, až po samotné noční zdolávání vrcholku spojené s neúspěšným výstupem na Praděd.

Jak se zjistilo už během roku, obě družiny jsou dosti vyrovnané a totéž se ukázalo i na táboře, kde si obě výpravy po dlouhou dobu udržovaly velmi podobné skóre. Prokopův tým si vedl často o něco hůře v běžných etapách, ale získával od počátku velké množství bodů za táborové zkoušky, což značně napomohlo jejich cíli. Velkou oporou se v druhém týdnu stal Cedník, který byl schopný i přes svůj pozdní příjezd splnit téměř všechny zkoušky a poslední hřebík do rakve přišel až v úplném závěru, kdy se Slávkovi díky velkému nasazení podařilo splnit všechny zkoušky a získat tak velký bonus, čímž se vítězství převážilo na stranu Prokopovy francouzské výpravy.

V rámci celého tábora docházelo k neobvyklému zájmu o plnění různých zkoušek a to především proto, že za každou zkoušku obdrží daný tým jeden pohybový bod, což rozhodně není málo a tak tradiční aktivita získává na velké důležitosti.

Za zmínku rovněž stojí hlídkovací mánie, kdy několik členů mělo pro nás ostatní naprosto nepochopitelné přání hlídat ... neustále. Nakonec se nám podařilo jejich nasazení zmírnit, což bylo rozhodně záhodno, protože přece jenom jsou nám chodící mrtvolky na programu dost k ničemu. Mezi tyto odvážlivce patřil mimo jiné Vlastík či Kája, kteří i přes naši snahu

hlídali přibližně každou druhou noc (a věřte, že to je opravdu hodně, zvláště při tak intenzivním a fyzicky vyčerpávajícím programu).

Dalším unikátem byla hra dámy, která se z chvilkové zábavy stala táborovým fenoménem. Každý hrál s každým. Kdekoli. Hrál se v jídelně, v lese, ale i bizárně u sprchy při čekání než se sprcha uvolní. Dokonce byl vytvořen i turnaj v dámě, kdy se zapojili i někteří mladší členi a dokázali velice dobře taktizovat i přes svůj nižší věk. Takovými nečekaně ostřílenými hráči byli například Kája nebo Peťa.

Všichni jsme napjatě očekávali noční přepady, nakonec však přišel jenom jeden a to z tábora Šotků, který zrovna probíhal (a který jsme přepadli nedávno předtím). I tak jsme byli moc rádi, že jsme dostali příležitost se v noci proběhnout po svěžím nočním vzduchu a prožít si ten krásný pocit, kdy paranoidně věříte, že jste obklopeni přepadníky. Navíc nám holky dovezly pěknou hromádku buchet, které asi nebyly schopné zkonzumovat ... což pro nás rozhodně není problém a rádi s podobnými „nepříjemnostmi“ vypomůžeme.

Co se změn v programu týče, tak každý den byl zařazený jeden vzdělávací blok a tak jsme měli možnost zjistit něco o zdravotědě, skautských odborkách, landartu, kdy jsme vytvářeli obrazce a objekty v potoce za táborem, či o indiánech a jejich zvycích a hrách, kdy jsme vyráběli zdobené hůlky použité následně v indiánském soutěži. To vše dodalo táboru nový rozměr, každý z nás odjížděl s tím, co si sám chtěl odvézt a s něčím, co ho obohatilo o nové poznatky.

Tradičně proběhli dva táborové ohně, které měli určitá specifika. Tak například jsme zpívali, sice falešně, ale o tom to přeci je! A naši vlčecí veteráni strhli i ty s méně zhrubými hlasy, aby se připojili, což bylo super. Jinak proběhlo klasické Bon-čiki-bon (píše se to takhle?) v podání Matěje, který je už několik let hrdým následovníkem legendárního Bráchy. Co se týče scének, tak ty nejkontroverznější se objevili až na druhém táborovém ohni, kdy jsem byl nucen se (dost pasivně) účastnit rap battle s Černým Adamem (Cedník), už ve chvíli, kdy se za mě postavil Kája s nepříjemně pobaveným výrazem ve tváři, jsem věděl, že je zle. Takže jsem dostal bídu. Další kontroverzní scénka byla o dnešním trendu Fidget spinneru, kdy se skupina našich členů hádala, kdo má nejlepší spinner a ... to bylo vše. Také se objevila starodávná scénka Muž v ledovci, která tentokrát měla vazbu na CTH a na konec přišla narychlo vytvořená poučná scénka vedení o tom, jak si poradit se vzteklým psem (Zadrhnout smyčku, zadrhnout smyčku, nezapomeňte!).

Smutnou událostí bylo Snakeovo oznámení odchodu z oddílu a to kvůli osobním záležitostem a tomu, že z Prahy se oddílová činnost v Olomouci dělá jen těžko. Díky moc za ty skvělé roky, jsem si jistý, že se opět potkáme a hodně štěstí!

U vyhasínajících ohňů po obou táborácích si splnili vlčácký slib postupně Davča, Kozák, Kája a Lukáš a tím zpečetili, že se chtějí dále rozvíjet a chovat dle skautských pravidel.

Chtěl bych také napsat pár slov k naší noční výpravě na Praděd, která byla vyvrcholením celé CTH. Taková expedice jednoduše už není tak jednoduchá a ve vedení o ní probíhala dlouhá diskuze, protože se mohlo vyskytnout mnoho rizik (byť padání lavin, sněžná slepota a omrzliny mezi ně nepatřili), ale nakonec jsme se rozhodli to risknout. Díky tomu se nám naskytl nádherný výhled z autobusu, kdy krajina kolem tábořiště po dešti vypadala vskutku

pohádkově. Také jsme měli možnost si vyslechnout několik zajímavých horolezeckých historek, které nám atmosféru výstupu vzhůru ještě více přiblížily. I když jsme nakonec na Praděd samotný nevystoupali, výprava rozhodně měla smysl. Často je cesta cíl a ani v historii zdaleka všem horolezcům výstup nevyšel kvůli nepřízní počasí či jiným těžkostem. Tímto se blížíme ke konci tábora i tohoto zápisu, na co však budeme vzpomínat a co jsme si odnesli?

Na zkoušku vytrvalosti, která nebylo vytrvalostní,

Na večerní čtení, u kterého usínali i ti, kteří se rozhodli zůstat,

Na knížečku „Jak na holky“ (!!!),

Na zápasy v hangáru při Casinu,

Na kůly ve spacáku (už zase?!),

Na odpolední fotbálek,

Na kurz Balení se Snakem,

Na třikrát rozbitý mostek,

Na Vojtovi poučné příběhy,

Na před nástupem vymyšlená hesla dne,

Na tance na rozbláceném náměstíčku při dešti,

Na potlačování emocí při Encefalonu,

Na únavu, pot a radost z dobře odvedené práce.

Mohl bych pokračovat ještě dlouho, ale myšlenka je jasná. Tábor doslova přetékal zážitky a my na něj nikdy nezapomeneme. Nezapomínejte na to, co se vám přihodilo, ale uložte to v paměti, protože to je místo, odkud vám vaše dojmy nikdo nedokáže vzít, jen vy sami.

Pavel